

פרופ' יואל שגן ז"ל

בט' בתשרי תש"ס (19/9/99) הלך לעולמו יואל שגן, פרופ' אמריטוס לפסיכולוגיה קלינית. בן 80 היה במוותו. יואל שגן נולד בבודפשט, עבר את תקופת השואה במחתרת ובמחנות ועלה ארצה ב- 1945. למד לתואר מוסמך בפסיכולוגיה ובחינוך מיוחד באוניברסיטה העברית וב- 1956 סיים את לימודיו לתואר דוקטור באוניברסיטת שיקאגו. מאז ועד צאתו לגמלאות כהן כפסיכולוג ראשי במחלקה הפסיכיאטרית של בית החולים האוניברסיטאי "הדסה". ב- 1963 נתמנה למרצה בכיר במחלקה לפסיכיאטריה ובמחלקה לפסיכולוגיה. ב- 1981 עלה לדרגת פרופסור מן המניין בפסיכולוגיה קלינית.

יואל שגן היה מחלוצי הפסיכולוגיה הקלינית בארץ ומן הדמויות המובילות בשדה זה בו שילב מחקר בעבודה טיפולית ושזר הוראה בעבודת הדרכה. הוא העמיד תלמידים הרבה להם שמש מופת של ספרא וסייפא. תלמידיו ותלמידי תלמידיו מוצבים בעמדות מחקר, הוראה ופרקטיקה בתחומי הפסיכולוגיה הקלינית השונים. ב- 1968 ייסד את היחידה למיון ולמעקב פסיכולוגי של בית הספר לרפואה ועמד בראשה עד 1976.

יואל היה אדם רב גוני ואיש אשכולות מבחינת שטחי התעניינותו האינטלקטואלית, סקרן וחקרן בהתפרשותו הבין-תחומית וחובק עולם בקשריו ובמגעיו המקצועיים. תחומי עבודתו המדעית כללו, בין היתר: מחקרי אישיות, בניה ופיתוח של מבחן השלמת משפטים, מחקר התפתחות אישיותם ודפוסי הסתגלותם של ניצולי שואה, קישור משתנים פסיכולוגיים במחקר רפואי (מחלות לב, חולי דיאליזה, המיפלגיה) ועוד. גולת הכותרת בעבודתו התמקדה בפסיכוגריאטריה, חקר אמצע החיים, שנויים פסיכולוגיים בגיל העמידה ותהליכי הזדקנות על המשתמע מהם במישור האישי והחברתי. "התמודדות פעילה" (Active Coping), מושג אותו פתח לאורך שנים והעובר כחוט השני בהרבה ממחקריו, אפיינה את אישיותו הנמרצת והאנרגטית, דבקתו במטרותיו וסגנון עבודתו. חבל על דאבדין ולא משתכחין. הניח רעיה-נעמי, בן-אמיר, כלה ושלשה נכדים.

נכתב ע"י ד"ר עמרם דולב מראשוני תלמידיו של פרופ' שגן.